

vedtoges enstemmigt med 114 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af justitsministeren (Pia Gjellerup).

(Fremsat 24/2 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Når et overvældende flertal, syv partier, i Indfødsretsudvalget indstiller dette lovforslag til vedtagelse, er det, fordi der for hver enkelt af de mange ansøgere ligger et godt og grundigt forarbejde til grund for udvalgets indstilling. Efter reglerne er det nemlig hver enkelt ansøger, der skal godkendes af Folketinget. Det vil sige, at hvert enkelt menneske, der er med i dette lovforslag, har fået en individuel behandling efter de regler, som det meget store flertal af partier herinde er enige om.

Når dette lovforslag indeholder flere ansøgninger end normalt, er det for det første, fordi der er rigtig mange mennesker, der har boet mange år i Danmark, som nu ønsker at blive rigtige danskere med de pligter og rettigheder, det medfører, og for det andet, at lovforslaget er blevet forsinket af regeringsdannelsen og flere derfor har nået at komme med i nærværende lovforslag.

Som lovforslaget foreligger og med det nævnte indstillingsgrundlag, kan Socialdemokratiet selvfølgelig støtte vedtagelsen af forslaget.

Kirsten Madsen (FP):

Fremskridtpartiet finder, at dette lovforslag, L 198 om indfødsrets meddelelse, er en gentagelse af de tendenser, vi har set i de seneste år. En overvejende del af de personer, der er nævnt i lovforslaget, kommer fra Iran, Irak, Afrika, Østen og Asien, men kun ganske få personer fra Europa og kun enkelte fra Norden.

Oprindeligt var indfødsrets meddelelse beregnet på, at nogle få personer i det nære broderskab i Norden kunne blive tilkendt indfødsret. Hvis vi nogen sinde skal løse dette problem, må vi erkende, at vi ikke er i stand til fortsat at være socialkontor for hele verden. Vi må simpelt hen erkende, at vi ikke er i stand til fortsat at absorbere alle de asylsøgende fra tredjelande. Der står ingen steder, at vi skal tage kriminelle og belønne dem.

Naturligvis kan vi tage os af flygtninge; vi skal også tage os af flygtninge i nød, og den situation, vi står i lige nu med flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, er en akut situation. Men at fortsætte i det uendelige med at give indfødsret til cirka 1.000 personer i kvartalet, der i store hold kommer fra fjerntliggende egne af kloden, hvor man må flyve hertil på kostbare rejser, er ganske enkelt ikke ansvarlig politik hverken for de fremmedes fremtidige liv eller for den danske befolkning.

Vi er nu kommet så vidt, at der f.eks. i folkeskolerne i København er en belægningsgrad på 75 pct. af børn fra disse meget fjerne egne. Sådanne forhold gør, at det er næsten umuligt at integrere de fremmede. Dertil kommer, at disse mennesker næsten aldrig er i stand til at forsøge sig selv. Det danske folk er derfor gennem skatterne dem, der betaler gildet. Det har aldrig været meningen, at Danmark skulle absorbere så mange bekvemmelighedsflygtninge. Selvfølgelig forstår vi da godt, at det er bedre at komme til Danmark for at blive forsøret og få 3-4 gange så høj en levestandard, som de pågældende er i stand til at opnå ved hårdt arbejde i deres hjemlande.

Når dertil kommer, at der er kriminelle blandt de personer, der er optaget i dette lovforslag om indfødsrets meddelelse, L 198, synes vi, målet er fuldt. Der står ikke i vores regler, at vi er nødt til at give dem naturalisation. Der står, at vi kan give dem det, men absolut ikke, at vi skal.

Fremskridtpartiet vil se nærmere på forholdene og prøve at ændre på indstillingen i det videre udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 7:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et lovråd.

Af Ebba Strange (SF) m.fl.
(Fremsat 20/10 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Det er et meget vigtigt og principielt forslag, SF har bragt frem til fornyet drøftelse her i Tinget. Som bekendt har regeringen ved sin dannelse givet udtryk for sin principielle holdning til oprettelsen af et lovråd. Statsministeren tilkendegav således efter regeringens tiltræden i redegørelsen her i salen den 2. februar 1993, at regeringen i et samarbejde, selvfølgelig, med Folketingets partier vil være indstillet på at fremme et forslag om oprettelse af et lovråd. Statsministeren understregede i den sammenhæng, at oprettelsen af et sådant rådgivende organ for Folketinget naturligvis er et spørgsmål, som først og fremmest må behandles og afgøres af Folketinget selv.

Statsministeren gav endvidere tilsagn om, at regeringen vil indgå i et samarbejde med Folketinget om den nærmere udformning af reglerne herom og yde den bistand, som Folketinget måtte finde ønskelig, og det indebærer selvfølgelig, at Folketinget vil kunne indhente bistand, hvor Folketinget i øvrigt måtte ønske at indhente den.

Regeringen er således positiv over for tanken om etablering af et lovråd, men jeg vil benytte lejligheden til også at fremdrage nogle af de spørgsmål, der i den forbindelse i hvert fald skal tages stilling til. Vi står over for en nydannelse, som er af stor principiel betydning, og den rejser en række grundlæggende spørgsmål

i forbindelse med vores parlamentariske proces. Her er det naturligvis vigtigt, at spørgsmålene bliver overvejet og vurderet under udvalgsbehandlingen. Et centralt spørgsmål drejer sig om lovrådets funktion og kompetence, herunder hvilke nærmere opgaver rådet skal have.

I SF's beslutningsforslag angives det, at rådet skal udtale sig om forslagernes retlige og administrative konsekvenser, om deres forenelighed med konventioner, som Danmark har tilsluttet sig, samt om forslagernes brugbarhed i det praktiske retsliv. Her må jeg sige ikke mindst til det sidstnævnte punkt, at der er tale om en meget bred og generel angivelse af lovrådets opgaver, og det kan efter omstændighederne være vanskeligt at sondre mellem, hvad der er af politiske synspunkter, og hvad der er af sagkyndige retlige vurderinger, når det drejer sig om at tage stilling til forslagernes brugbarhed i det praktiske retsliv.

Alt i alt tror jeg, det vil være rigtigst, at lovrådets opgaver specificeres til de tilfælde, hvor der består en væsentlig tvivl om et centralt retligt spørgsmål. Jeg tænker f.eks. på spørgsmål om et forslags forenelighed med grundloven, EF-retten og øvrige internationale forpligtelser samt forslagets forhold til almindelige retsgrundsætninger og anden lovgivning. En sådan afgrænsning svarer også ganske godt til, hvad professor Lars Nordskov Nielsen tidligere har anbefalet under et af de grundlovsseminarer, den nuværende udenrigsminister har stået i spidsen for, tanker, som jeg altså vil tilslutte mig.

Lovrådets virksomhed bør formentlig samtidig koncentreret om de spørgsmål, Folketinget finder giver anledning til juridisk tvivl. En obligatorisk forelæggelse for lovrådet er således næppe påkrævet.

Et andet væsentligt spørgsmål er, hvem der skal kunne beslutte at forelægge lovrådet lovforslag eller beslutningsforslag til bedømmelse. Det må være en selvfølge, at et flertal i Folketinget vil kunne gøre det, men spørgsmålet rejser sig selvfølgelig, om et mindretal også vil kunne gøre det og i givet fald, hvilken størrelse mindretallet skal have. I sidstnævnte tilfælde opstår også spørgsmålet om, hvorvidt adgangen til at sætte et lovråd i funktion skal gælde på ethvert stadium af Folketingets behandling af lovforslag eller beslutningsforslag.